CLARE MARCHANT

Tajemství hraběnky Anny

KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © Clare Marchant, 2025
All rights reserved.
Translation © Helena Dvořáková, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE SHADOW ON THE BRIDGE
vydaného v roce 2025
nakladatelstvím Boldwood Books Ltd. in Great Britain
přeložila Helena Dvořáková
Redakční úprava Aneta Čížková
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-631-5

Věnováno Jenni Keerové,
mé nejmilejší virtuální kolegyni
a parťačce ve psaní.

KAPITOLA 1

1569

Večeře se chýlila ke konci a já se snažila zakrýt svou nudu. Přiložila jsem si dlaň na ústa a zívla. Babička, sedící opodál, se na mě zamračila a nenápadně zavrtěla hlavou. Byla si dobře vědoma společenských pravidel, která bych měla dodržovat, mně ale sotva záleželo na tom, jestli budu působit nezdvořile.

Na návštěvu zavítal náš otčím, vévoda z Norfolku, a my všichni – já i moji tři mladší sourozenci – jsme s ním museli povinně usednout ke společné večeři, během níž nás stejně zcela ignoroval. Po smrti našeho otce, lorda Greystokea, připadlo jeho jmění a nemovitosti mému mladšímu bratru Georgeovi, kterému bylo tehdy pouhých pět let. Naše matka se ocitla ve finanční tísni, a tak se narychlo provdala za vévodu. Necelé dva roky poté však zemřela při porodu a spolu s ní i děťátko.

Krátce nato nás s babičkou z matčiny strany poslali sem do Barnhamcross Hall, starého přestavěného kláštera v Norfolku, kde jsme strávili poslední dva roky. Neoplýval zdaleka takovým okázalým přepychem jako hrad Arundel, kde jsme žili dříve, ani jako hrad Greystoke v Cumberlandu – rodové sídlo našeho otce, kde jsme všichni přišli na svět a jež nyní čekalo, až George dosáhne plnoletosti a ujme se svého dědictví. I bratr už byl znuděný a neklidný, a když jsem na

něj pohlédla, nemohla jsem se ubránit úsměvu. Vestu měl úplně nakřivo a neposedně se vrtěl na židli. Vyrůstal bez matky a naše ubohá babička byla příliš stará na to, aby ho dokázala zvládnout, takže to zůstalo na mně – musela jsem se o něj starat a naučit ho pokud možno vše, co jako pátý baron Greystoke bude potřebovat.

Babička ho už zřejmě nedokázala déle udržet, protože jsem spatřila jen letmé mihnutí jeho tmavě zelených kalhot, když vyklouzl od stolu a zmizel ve dveřích. Vrhla jsem pohled na vévodu, nicméně ten si toho podle všeho nevšiml a já si oddechla úlevou. Kdyby dospěl k závěru, že je můj bratr nevychovaný, mohl by ho poslat do jiné rodiny, jak bývalo zvykem, aby se naučil šlechtickým způsobům. To se dříve či později stejně stane, ale zatím jsem ještě nebyla připravená se s ním rozloučit.

Stačila jsem sníst sotva dvě sousta skořicového krému, když vtom se z galerie nad námi ozval příšerný výkřik a vzápětí rána přímo z místa, kde se nacházel Georgeův nejcennější majetek – obrovský houpací kůň v životní velikosti, kterému říkal Hal. Vyskočila jsem na nohy a rozeběhla se ke schodům. Ostatní členové domácnosti mě následovali. Vévoda bral schody po dvou, jenže já byla rychlejší a k té strašlivé scéně jsem dorazila první. Jakmile mě vévoda dostihl, na jeho tváři se mihl nepatrný úšklebek, který hned zase zmizel.

George ležel na zemi, kolem jeho hlavy se rozlévala kaluž krve a zbarvovala podlahu do ruda. Oči měl široce rozevřené, ale jeho hlava byla nepřirozeně vykroucená, takže jsem okamžitě pochopila, že se vlastně na nic nedívá, neboť z něj už vyprchal veškerý život. Hubené nohy v zelených nohavicích měl stále propletené s Halem, který se rovněž zřítil na podlahu. Všimla jsem si, že kůň má jednu přední nohu odtrženou od trupu. Musela jsem ji překročit, abych se k Georgeovi dostala. Poté jsem klesla na kolena. Okolní prostor zaplnil příšerný, drásavý řev a já si přála, aby ustal. Pak jsem si ale

uvědomila, že ten zvuk vychází ze mě a neustává – jako by snad nikdy neměl skončit. Někdo se mě snažil odtáhnout, jenže já se vzepřela. Položila jsem si Georgeovu hlavu do klína a začala ji kolébat.

Vysokými kružbovými okny, dochovanými ještě z klášterních časů, pronikal na galerii jasný sloupec světla a vytvářel kolem bratrovy hlavy svatozář. Svatozář padlého vojáka. Právě na vojáka si bratr tak rád hrával, když rajtoval na svém dřevěném koni. Do nosu mi stoupal kovový pach krve a v ústech jsem cítila nasládlou chuť skořice, protože jídlo, které jsem právě pozřela, se mi nezadržitelně dralo do krku. Čísi ruce mě chytily za paže, odtáhly mě od bratra a já jen bezmocně sledovala, jak náš majordomus Richard zvedá George ze země a odnáší ho pryč, přičemž za sebou zanechává krvavou stopu. Bratrovy mrtvé oči se dál vpíjely do mých, jako by mě prosily, abych něco udělala, abych ho zachránila. Ale bylo už příliš pozdě.

Vydrápala jsem se na nohy. V těžké, krví nasáklé róbě to nebylo vůbec snadné. Můj nevlastní otec, vévoda, stál opodál. Zatímco jsem ho pozorovala, mlčky natáhl ruku a osoba, kterou jsem nedokázala rozpoznat, mu do ní vložila dva dřevěné kolíky. Vévoda si je zasunul do kapsy a odkráčel směrem ke svým soukromým komnatám. Znovu jsem se podívala na koně a v tu chvíli mi došlo, co se právě stalo. Halova noha už nebyla připevněná ke zbytku koně, protože někdo odstranil spojovací kolíky. Teď jsem jasně viděla, že kolíky chybí. Kůň byl tedy úmyslně poškozen, aby George spadl. Mého divokého, rošťáckého, osmiletého bratra právě zavraždili na příkaz našeho otčíma. Proč ale, proboha, vévoda něco tak zrůdného nařídil?

Barnhamcross Hall se následující měsíc ponořil do smutku. Mé emoce se zmítaly mezi hlubokým žalem nad bratrovou smrtí a spalující zuřivostí, neboť jsem už znala pravdu:

nebyla to nehoda. Babička se uzavřela ve svých komnatách a ukázala se jen na pohřbu. Šlo o tichý a skromný obřad. Proběhl v kapli, jež kdysi bývala součástí kláštera, a poté bratra uložili na hřbitov vedle jeptišek. Moje sestry se pohřbu nezúčastnily, jelikož od Georgeova skonu je drželi v dětském pokoji. Měla jsem tam s nimi zůstat i já, ale neposlechla jsem. Potulovala jsem se místo toho chodbami, ukrývala se ve stínech, poslouchala rozhovory, které měly mým uším zůstat utajeny, a hledala odpovědi.

Našla jsem je šest týdnů po bratrově smrti, když jsem odpočívala na lavici v okenním výklenku na galerii a dívala se dolů na zeleninovou zahradu. Mladý pomocník sklízel cibule a téměř se mu podařilo vykouzlit mi úsměv na rtech, když jednu z nich popadl za nať, roztočil ji nad hlavou a mrštil jí po děvečce, která zrovna trhala květiny a pečlivě je ukládala do svého košíku. Mířil přesně. Cibule dívku trefila přímo do zadnice. Odložila košík na zem a otočila se, aby zjistila, kdo to udělal. Ačkoli jsem neslyšela její vyčítavá slova, podle toho jak měla založené ruce, jsem pochopila, že je nanejvýš popuzená. A pak k mé radosti cibuli sama roztočila a hodila ji zpět po chlapci. Musel se přikrčit, aby se vyhnul zásahu. Život šel dál, i když to pro mě bylo nepředstavitelné.

Na galerii jsem se Georgeovi cítila nejblíž. V místě, kde dřív stával Hal, byly od těžkých houpacích oblouků koně v podlahových prknech vytlačené důlky. Toho dne mě zakrývaly těžké vyšívané okenní závěsy. Vévoda s jedním ze svých mužů vešel dovnitř. Tiše si spolu povídali, takže mě vůbec nepostřehli. „Víš to jistě?“ zeptal se vévoda. „Opravdu všechno připadne jeho sestrám? Cumberlandské panství i veškeré jmění? Až je zdědí, budou nesmírně bohaté. A já ty pozemky rozhodně musím získat. Skotsko je navíc co by kamenem dohodil, takže mají obrovskou strategickou hodnotu – a to nejen pro mě. Budou je chtít i ostatní. Kluk je

mrtvý, a já přesto nemám to, co potřebuju. Moje práce tak bohužel ještě neskončila."

Zamířil z galerie ke schodišti a já vyčkávala ve svém úkrytu, dokud jsem si nebyla jistá, že odešli. Teprve pak jsem vylezla ven. Moje podezření se potvrdilo. Náš otčím někomu nařídil poškodit Hala a zinscenoval nehodu, která zabila mého bratra. A já právě vyslechla, proč to udělal. Chtěl panství Greystoke kvůli tomu, že leží v těsné blízkosti Skotska a všem penězům, které k němu patřily. Toužil po dědictví, které nyní připadlo mně a mým sestrám. Když jsem stála na místě, kde v prohlubních po Halových houpacích ližinách dosud ulpívala Georgeova krev, cítila jsem, jak mi hruď spaluje sžíravá hořkost.

O týden později vévoda nechal naložit své věci na povozy, neboť se chystal přesunout jinam. Měl to tak ve zvyku; svůj čas trávil buď u dvora se svou sestřenicí královnou, nebo cestováním po svých četných sídlech. Do Barnhamcross Hall přijížděl jen zřídka a já upřímně doufala, že k tomu už nikdy nebude mít důvod. Nicméně za to, co spáchal, ho přinutím zaplatit – i kdyby to mělo trvat věčnost.

Sotva Barnhamcross Hall opustily poslední povozy, povolal mě do svých komnat. Seděl u krbu, oděný do cestovního pláště, a dlouhé nohy ve vysokých naleštěných kožených jezdeckých botách měl natažené před sebou. Vešla jsem a zastavila se před ním. Nohy se mi třásly, ale zatnula jsem kolena a odmítala udělat pukrle. Následovala dlouhá chvíle ticha, jelikož ode mě tento projev úcty očekával. Já mu však nehodlala vyhovět, neboť jsem k němu žádnou úctu necítila. Ticho se protahovalo, až si nakonec odkašlal a vstal.

„Anno, přemýšlel jsem o tvém sňatku," pronesl.

Teď už jsem nemohla mlčet. „Můj pane, zřejmě jste zapomněl, že mi je teprve dvanáct let. Jsem na vdavky příliš mladá. Kdybyste nás navštěvoval častěji, možná byste to věděl."

„Jsem si vědom tvého věku," odsekl. „Budeš zasnoubena s mým nejstarším synem Philipem, dědicem veškerého mého majetku. Všechno mé bohatství a pozemky budou jednoho dne jeho a ty se staneš lady Howardovou. Jde o vskutku vysoké postavení, což nepochybně dokážeš ocenit i ty. Tvoje sestry budou později zasnoubeny s dalšími dvěma mými syny, Williamem a Thomasem. A já budu spravovat váš majetek, dokud nebudete plnoleté."

„To nepřipustím," sykla jsem mezi zuby a sledovala, jak mu po krku pozvolna stoupá červená skvrna, až byla celá jeho tvář rudá potlačovaným hněvem. „Sama si vyberu manžela, až na to budu připravená – přesně tak, jak by si to přáli moji rodiče. A nedám vám svolení dotknout se našeho dědictví." Už v okamžiku, kdy jsem to vyslovila, jsem věděla, že ho nedokážu nijak zastavit.

„Jsem tvůj poručník." Vévoda vstal, výhružně se nade mnou tyčil a já byla nucena zaklonit hlavu a vzhlížet k němu. Bolestně jsem si uvědomovala, že jsem vydaná napospas člověku, který před pouhými pár týdny nechal zcela bez skrupulí zavraždit mého sourozence. „Žádný muž si tě nevezme za ženu bez mého svolení, a to já nikdy nikomu neudělím. Jsem tvůj ochránce, a je tedy na mně, abych rozhodl, koho si vezmeš – což jsem už udělal. Jakmile to bude možné, uspořádáme malou zásnubní oslavu, a až ti bude čtrnáct, proběhne svatební obřad." Bez dalšího slova odešel z místnosti. Když mě rázným krokem míjel, zavadil mi o rameno a málem mě srazil na zem. Dopotácela jsem se ke křeslu, v němž před chvílí seděl, a klesla do něj. Domnívala jsem se, že můj život už nemůže být horší, ale to jsem se spletla. Budu s vévodou spoutána až do jeho smrti. Pohlédla jsem na dveře, kterými právě prošel.

„Navždy si budete muset hlídat záda." Řekla jsem ta slova nahlas, jako by snad mohl stát za dveřmi a poslouchat, přestože jsem věděla, že tomu tak není. Slyšela jsem výkřiky z nádvoří, kde nasedal na koně a chystal se k odjezdu. „Ať už se stane cokoli, pomstím smrt svého bratra."

KAPITOLA 2

2025

Sarah zabrzdila, aby protijedoucí auto mohlo překonat úzké mosty. Cítila, jak dům po její levici bdí a čeká na ni. Jeho ponurá fasáda jako by potlačovala sluneční svit. Trvalo to celých jednadvacet let, ale teď ji přece jen přitáhl zpět.

Několik týdnů se snažila vymyslet důvod, proč žádost o návštěvu odmítnout, ale nakonec nedokázala najít slova, která by ve své odpovědi mohla použít. Cordeliin dopis naznačoval, že jde o závažnou situaci, a na Sarah dolehlo tíživé břemeno povinnosti. Věděla, že nikdo jiný nepřijede. A že její kmotra, otcova sestřenice z druhého kolene, by ji o to nežádala, kdyby se mohla obrátit na někoho jiného. Nicméně sbalit si malý kufřík, jelikož tu nehodlala zůstat ani o chvilku déle, než bude nutné, a zajít k sousedce, aby jí řekla, že odjíždí, ji stálo skoro nadlidské úsilí.

Ale byla tady. Právě projela Thetfordem a za okamžik překročí ony tři mosty klenoucí se nad místem, kde se stékají dvě řeky, Thet a Ouse. *Mosty řeholnic*. Volant svírala tak silně, až jí zbělely klouby na prstech, a pomalu popojížděla vpřed.

Teď, když dorazila, by nejradši pokračovala v jízdě. A bylo jí jedno kam, hlavně aby nemusela být tady. Ale čekali ji a ona věděla, že ať už to bude jakkoliv těžké, za třetím mostem odbočí vlevo a vydá se po cestě vedoucí k velké impozantní železné bráně, zavěšené na starých cihlových sloupech

u vjezdu k domu její kmotry. Šlo o budovu postavenou ve čtrnáctém století, jež původně sloužila jako klášter. Po reformaci ji získal čtvrtý vévoda z Norfolku, který ji následně přestavěl na obytné sídlo. V georgiánské době se dočkala dalšího rozšíření a navzdory své velikosti a zašlé kráse byla po mnoho let klidným útočištěm. Pro Sarah však nyní představovala místo, kde skončily její sluncem zalité vzpomínky na dětství.

Brána byla otevřená, jedno z jejích křídel se poněkud vychylovalo do strany, a soudě podle množství trávy a plevele, které jí prorůstaly, ji nikdo už delší dobu nezavíral. Sarah se zamračila. To nebylo zrovna bezpečné. Během své přítomnosti se postará alespoň o to, aby někdo vyčistil pozemek a srovnal a přetřel zrezlé železo. Příjezdová cesta na tom nebyla o nic lépe – uprostřed se táhl nízký hřeben zarostlý lebedou, která se Sarah zachytávala o podvozek auta. Ušklíbla se a doufala, že jí to neurve výfuk. Zastavila před domem a zaparkovala vedle modrého vozu Mini. Kousek stranou stála nablýskaná oranžová motorka.

Když vystoupila z auta a protahovala si záda, ztuhlá po dlouhých hodinách strávených za volantem, musela chtě nechtě vzhlédnout ke strohé fasádě domu. Už nepůsobil tak přívětivě a nevyzařovalo z něj takové teplo jako kdysi. Srdce jí v hrudi zběsile tlouklo, a zatímco se kousala do spodního rtu, v očích se jí hromadily slzy. Vypadal úplně stejně, jako když se jí v temných nočních hodinách zjevoval ve strašlivých, divokých snech, které ji i po všech těch letech stále budily. Břečťan na přední straně domu se viditelně rozrostl a téměř teď zakrýval některá horní okna. Obrovské dřevěné vstupní dveře, pobité železnými hřeby a připevněné k rámu masivními půlmetrovými černými panty, byly ale pořád stejné. Tvrdé dřevo, poznamenané nevlídným počasím, už osm set let bránilo ve vstupu těm, kteří zde nebyli vítaní. Kéž by teď odmítlo i ji.

Někdo ji zjevně vyhlížel, ačkoli v telefonátu potvrdila pouze den příjezdu, nikoli čas. Cesta z Cornwallu byla dlouhá, ale dveře před ní se otevřely s vrzáním, prozrazujícím

jejich ne příliš časté používání, a objevila se v nich drobná žena ve vybledlých džínách a tričku s nápisem „Vyzývám toto shromáždění k rebelii“.

„Sarah?“ zeptala se a otevřela dveře dokořán. „Vítám tě. Já jsem Amanda, Cordeliina hospodyně. Pojď dál, už tě netrpělivě očekává. Pochybovala, že se vůbec ukážeš, i když jsem jí říkala, že je to směšné.“

Cordelia mě zná až příliš dobře, pomyslela si Sarah, zatímco vcházela do domu a mířila do haly. Všechno bylo přesně takové jako v jejích vzpomínkách. V rohu se stále nacházel stojan na deštníky, akorát v něm chyběly ty dva deštníky, jež v něm bývaly dřív. Kamenná dlažba pod jejíma nohama byla čerstvě zametená. Uvnitř bylo o dobrých deset stupňů chladněji než venku. Sarah se zachvěla a ztěžka polkla.

Zatuchlý pach prachu, vlhkosti a starého kamene, smíšený s vůní starého koženého nábytku a těžkých hedvábných závěsů sahajících až k podlaze, v ní probudil překvapivou vlnu melancholie. Ozvěna jejích kroků se rozléhala všude kolem a mizela v dlouhých chodbách rozbíhajících se různými směry od místa, kde stála. Všechno to bylo až bolestně známé navzdory jejímu přání zapomenout.

Tohle sídlo nemělo původně sloužit jako domov a ani tak nepůsobilo. Hala, v níž se teď nacházela, byla dřív součástí kaple. Po reformaci z ní odstranili veškeré náboženské artefakty, ale stále se pyšnila nádherným klenutým stropem s ozdobnými barevnými svorníky v místech, kde se křížily vyřezávané dřevěné trámy. Naštěstí byly zřejmě příliš vysoko a vandalové ze šestnáctého století je tak nemohli znesvětit. V oknech průčelí se dochovalo několik původních vitráží, jimiž kolem šlahounů břečťanu pronikalo venkovní světlo a vytvářelo na kamenné podlaze tančící barevné odlesky. Sarah si byla jistá, že i po všech těch staletích tady stále cítí stopy kadidla.

Tahle část domu působila stejně zlověstně jako dřív. Vždycky tu panoval chlad, jako by ve vzduchu visely staleté

modlitby a neviditelné jeptišky, které tu kdysi klečívaly a odevzdávaly své duše Bohu. Na některých kamenných deskách, nerovných a ošlapaných bezpočtem nohou, jež po nich po staletí chodívaly, byly vyryté nápisy věnované dávným správkyním budovy. Ze zvyku je překračovala.

Sarah následovala Amandu do zadní části domu. Stále netušila, proč si ji kmotra zavolala, ale předpokládala, že se vše brzy vysvětlí. A bude to nepochybně mít pádný důvod. Prošly těžkými dřevěnými dveřmi a vstoupily do světlé georgiánské přístavby, zalité sluncem. Jako dítě měla Sarah tuto část domu nejraději, ale až teď v dospělosti si uvědomila, jak nepatřičně zde působí. Žádný úředník zabývající se územním plánováním by dnes nedovolil, aby k zadní stěně starobylé budovy přistavěli něco tak nesourodého.

Z tohoto stále vznešeného, ale světlejšího interiéru vedly dveře do salonku, jídelny a chodby směřující zpět ke kuchyni, která se spolu s dalšími reprezentativními místnostmi nacházela ve staré části budovy. Amanda ukázala směrem k salonku.

„Je tamhle, běž ji pozdravit a já zatím uvařím čaj, určitě máš žízeň."

„Děkuju, to mám," odpověděla Sarah. Pomalu otevřela dveře. Cítila, jak přitom drhnou o tlustý Aubussonský koberec a vstoupila dovnitř. Nohy se jí třásly, jako by se jí každou chvíli měla podlomit kolena, ale když už došla tak daleko, nemohla couvnout.

Pokoj vypadal jinak, než když tu byla naposledy, ale po tak dlouhé době nebylo divu. Světle růžové stěny a závěsy ze zeleného moaré hedvábí se zaprášenými ozdobnými volány zůstaly stejné, jen látka se už neleskla jako kdysi a široký mramorový krb byl přesně takový, jak si ho Sarah pamatovala. Většina elegantního nábytku však zmizela. Místo něj tam stál moderní rohový gauč, polstrovaný ušák a na mahagonové viktoriánské komodě s jemně zakřiveným čelem byla širokoúhlá televize, v níž zrovna běžela vědomostní soutěž.

„To jsi ty, Sarah?“ ozvalo se z ušáku. Ten důvěrně známý hlas ji na okamžik přiměl zapomenout na všechny pochybnosti a pospíchala ke křeslu.

„Ano, to jsem já, zdravím tě.“ Snažila se mluvit klidně. Sklonila se, aby starou paní políbila na tvář, a v nose ji zalechtala nezapomenutelná vůně Chanelu číslo 5. Což ale bylo to jediné, co na své kmotře poznávala. Vysoká, rázná žena, která vždy vypadala, jako by právě dorazila z vojenského cvičiště a mluvila jako velitelka armády, se proměnila v drobnou, vrásčitou stařenku s propadlými tvářemi. Pokožku měla tenkou a nažloutlou a její kdysi husté, tmavé vlasy byly nyní řídké a bílé. Sarah dělala, co mohla, aby nezalapala po dechu a nedala najevo své zděšení, ale výraz jejího obličeje a emoce, jichž byla plná, ji nepochybně prozradil.

„Ahoj,“ vyšlo z ní sotva slyšitelně, zatímco se snažila vzpamatovat. „Dlouho jsme se neviděly,“ dodala a hned nato své neuvážené poznámky zalitovala. Na jejich více než chabé komunikaci během posledních deseti let nesla stejnou vinu jako Cordelia.

„Vítám tě, drahoušku,“ odvětila kmotra. „Posaď se,“ vybídla Sarah a ukázala na velký gauč. „Je to příšerná věc, ale ze starého divanu už lezly pružiny a koňské žíně. A protože tu se mnou Amanda po večerech sedává, trvala jsem na tom, že jí pořídíme něco pohodlnějšího. Vybrala si ho sama. Nesnáším ho, ale nemusím na něm sedět, takže si nestěžuju.“

Sarah se posadila na okraj gauče. Do tohoto vkusně zařízeného pokoje se vážně nehodil, jenže ten starý divan byl extrémně nepohodlný už v době, kdy sem jezdívala na návštěvu. Takže si dokázala představit, jaká hrůza to musela být v posledních letech.

„Vypadá mile, právě nám chystá čaj.“ Sarah slyšela, že její hlas vytrvale zurčí jako ty řeky venku, a nedokázala to zastavit.

„Bez ní bych to tu nezvládla, moc mi pomáhá. Vaří, uklízí, ošetřuje mě, prostě taková děvečka pro všechno, ale nesmíš jí prozradit, že jsem ti to řekla.“ Cordelia se pousmála.

Další slova přerušilo tiché zaklepání na dveře a vzápětí se v nich objevila Amanda s podnosem, na němž stála čajová konvička, dva hrnečky a talíř se sušenkami Rich Tea. Některé věci se nikdy nezmění, pomyslela si Sarah. Bez čajové konvičky se to tu zkrátka neobejde. Aspoň že zmizely ty porcelánové šálky a podšálky. Nejspíš se už dávno rozbily.

„Nalévání nechám na tobě," obrátila se Amanda na Sarah. „Večeře je v půl sedmé. Až budeš chtít, přines si kufry a zastav se za mnou v kuchyni. Ukážu ti, ve kterém pokoji budeš bydlet."

„Děkuju," odvětila Sarah a hlas se jí zadrhl v krku. Prosím, bože, hlavně ať to není ten samý. Otočila se, nalila dva šálky čaje Earl Grey a nabídla sušenky Cordelii. Ta si jednu vzala, rozlomila ji napůl a pak obě části odložila zpět na podnos.

„Jsem ráda, že jsi přijela," podotkla. „Upřímně řečeno, nevěřila jsem, že dorazíš, a vůbec bych ti to neměla za zlé. Chápu, jak to musí být těžké, vrátit se sem po tolika letech."

„Nebudu lhát, snad stokrát jsem chtěla otočit auto," přiznala Sarah, „hlavně když jsem musela přejet ty mosty." Na okamžik jí zakolísal hlas a ona se zhluboka nadechla, aby potlačila třes, který slyšela i cítila. Nesmí polevit v ostražitosti, jinak se emoce, pevně zamčené v jejím nitru, nezadržitelně vyderou na povrch.

„Poprvé je to vždycky nejtěžší. Doufám, že až uslyšíš, co mám na srdci, zmírní to tvé obavy." Napila se čaje a její polknutí se rozlehlo po celé místnosti. Pak se zhluboka nadechla.

„Nezbývá mi už moc času – možná šest měsíců, možná méně. Proto tady teď mám Amandu, aby mi pomáhala. Ale nebudu chodit kolem horké kaše, ve své závěti jsem ti tento dům odkázala." Zvedla ruku, aby zabránila očekávané námitce. „Počkej, až domluvím, než něco řekneš." Sarah už opravdu otevřela ústa, ale zase je zavřela. „To, co se přihodilo před lety, nebyla tvoje vina, a já cítím obrovskou lítost – nad tím, co se stalo, i jak to poznamenalo tvůj další život.

Zdá se, že jsi ho strávila v ústraní a že právě proto nemáš manžela ani vlastní rodinu. V těch několika málo dopisech, které jsi mi napsala, ses pokaždé zmínila, jak moc tě baví tvá ilustrátorská práce. Jak chceš ale potkávat nové lidi, když pracuješ o samotě? Nemůžeš se pořád obviňovat za to léto, byla jsi ještě dítě. Až odejdu, pohřbi konečně přízraky minulosti a začni tu žít. Vrať se zpět do života. Zrovna ty přece moc dobře víš, jak je vzácný a jak rychle o něj člověk může přijít. Tak, teď jsem ti řekla, co jsem potřebovala. Jinak jsem tě sem pozvala proto, že dům je plný mých osobních věcí a já nechci, aby se po mé smrti někdo prohrabával mými vzpomínkami. Byla bych ráda, kdybys mi pomohla všechno přebrat, než se odeberu na druhý břeh. Uděláš to pro mě, prosím?“

Až teď směla Sarah promluvit, jenže když otevřela ústa, nevyšel z nich ani hlásek. O tom, co se stalo, všichni celé roky mlčeli, a Cordelia právě strhla víko z Pandořiny skříňky. A navíc jí sdělila, že má zdědit jediné místo na světě, kde nechce a nikdy nebude chtít žít.

„Uděláš to pro mě?“

Sarah si uvědomila, že Cordelia čeká na odpověď. A přijatelná byla jen jedna, přestože Sarah z hloubi duše toužila odmítnout.

„Ano, ano, zůstanu a pomůžu ti. A děkuju, ale tenhle dům nechci. Dej ho kočičímu útulku nebo komukoli jinému.“

Cordelia se zasmála. „Tuhle záležitost můžeme probrat později. Doufám, že do konce léta změníš názor. Tohle místo se ti dostane pod kůži, to si určitě pamatuješ.“

Sarah přikývla. To ano, kdysi to býval pohádkový palác jejích snů. Jenže to už neplatilo.

KAPITOLA 3

1571

Poslušně jsem mlčky stála na místě. Ruce jsem měla rozpažené, kousala jsem se do spodního rtu, abych potlačila slova, jež se mi drala z úst, a ve snaze zmírnit úzkost proudící mým tělem jsem podupávala nohou. Z té spousty sponek ve vlasech mě už bolela hlava. Do složitého účesu jsem měla vpletené šňůry z perel a do kulata vybroušených smaragdů, které mi daroval můj nevlastní otec Thomas Howard, čtvrtý vévoda z Norfolku. Za necelou hodinu se tento muž stane rovněž mým tchánem.

„Už je to skoro hotové, drahá Anno," řekla moje komorná Kate. Nebyla jen mou komornou, ale i společnicí; od chvíle, kdy jsem ji viděla, jak se s mladým zahradníkem hádá kvůli hozené cibuli, jsem věděla, že má stejnou náturu jako já a že může být mou přítelkyní ve světě, kde se prakticky nikomu nedalo věřit. Připevnila bílé hedvábné rukávce, nařasené do malých záhybů a pošité dalšími perlami, ke světle žlutému živůtku, který jsem měla na sobě. Její prsty se hbitě kmitaly, když provlékala stužky skrz očka. Bolely mě útroby a nevěděla jsem, jestli za to můžou nervy, nebo těsné části šatů, ve kterých jsem se stěží mohla nadechnout. Na posteli ležela tmavě zelená sametová róba vyšívaná drobnými fialovými kvítky. Měla jsem pocit, jako bych měla na krku kámen.

A nemohly za to jen těžké šaty, ale i břímě emocí, jež tento den přinášel.

Můj nevlastní bratr Philip a já jsme byli sezdáni již před dvěma lety, avšak vzhledem k mému věku šlo tehdy pouze o formální obřad. Nyní, ve čtrnácti letech, jsem byla dostatečně stará na to, abych složila řádný slib. Philip, který byl o dva roky starší než já, se brzy chystal odjet studovat do Cambridge a já měla následovat svého tchána do jeho londýnského domu.

To znamenalo zanechat mé mladší sestry Elizabeth a Mary u naší babičky v Barnhamcross Hall – sídle stojícím poblíž bouřlivého, pěnícího soutoku řek Thet a Ouse, kde se nad vodou klenuly tři mosty, které byly součástí Icknieldské cesty. Při každém silném dešti voda stoupala a zaplavovala okolí. Navzdory své drsné nehostinnosti se toto místo stalo mým domovem, místem společných zážitků s mými sourozenci a posledních let mého dětství. Teď budu vržena do nového života – do života u dvora, kde mě bezpochyby čekají zvyklosti a způsoby, které budu jen těžko chápat.

„Vypadáš nádherně," přerušila Kate mé myšlenky. Pak poodstoupila, aby se pokochala výsledkem své práce, přidržela mi šaty a já do nich vsunula ruce. I přes poslední úpravy byly na mou drobnou postavu stále příliš velké. Budu se muset pohybovat pomalu, abych si nešlápla na lem a nespadla na obličej. Dovedla jsem si představit, jakou nelibost bych tím u vévody vyvolala. Kate mě objala a pevně stiskla. „Je to tvůj svatební den," zašeptala, „a bereš si příjemného, pohledného mladíka. Odlož pro dnešek své obavy stranou a pořádně si to užij." Opětovala jsem její objetí a byla jsem vděčná za její přátelství a porozumění. Během let, kdy pro mě pracovala, mě stačila dokonale poznat, a nemohla jsem popřít, že její popis mého budoucího manžela byl správný.

„Děkuji ti, drahá přítelkyně," špitla jsem jí do ucha, zatímco jsme se vzájemně objímaly.

Za dveřmi jsem slyšela hašteřivé hlasy svých sester, až příliš rozrušených z toho, že jsme u příležitosti svatby všechny zavítaly na velkolepý hrad Arundel. Už si nepamatovaly, že tam dřív žily s maminkou, byly tehdy prakticky ještě nemluvňata.

„Jsi připravená?“ Vešla moje babička, jež na sobě měla také nádhernou novou róbu. Vévoda se postaral o to, abychom se pro tuto význačnou příležitost všechny oblékly adekvátně našemu postavení, ačkoliv mu bylo jinak úplně jedno, jakým způsobem v Barnhamcross Hall žijeme. „Tvé sestry se hádají o to, kdo jakou stranu svatebního baldachýnu ponese, takže by asi bylo nejrozumnější vyrazit do kaple dřív, než si některá z nich zničí své nové šaty.“

„Ano, asi ano.“ Nemusela jsem skrývat své zoufalství. Před babičkou nebylo nutné předstírat radost ani nadšení, protože dobře věděla, jak moc mě tento den trápí. Odchod od rodiny mi trhal srdce, ale obě jsme věděly, že nemám na vybranou. Po matčině smrti před čtyřmi lety jsme se já i moji sourozenci ocitli ve vévodově poručnictví a vše muselo být tak, jak si on zamanul. To se v plné hrůze projevilo ve chvíli, kdy se George stal pouhým pěšcem na šachovnici našich životů. Ten muž byl tyran a já po zbytek svých dnů budu usilovat o to, aby za svůj strašlivý čin zaplatil.

KAPITOLA 4

2004

„Mami. Mamííí. Sarah mi nechce pomoct s kufrem. A je moooc těžký!“ Emilyin kňouravý hlas už Sarah začínal lézt na nervy. Slovo „moc“ dokázala protáhnout na dobrých třicet vteřin. Sarah obrátila oči v sloup a zvedla zavazadlo ze zadního sedadla auta. Táta ji za to odměnil rozverným prohrábnutím vlasů a spikleneckým mrknutím, čímž mlčky potvrdil Emilyinu umíněnou povahu i její vlastní ochotu vyhovět sestřiným požadavkům, jen aby od ní měla klid. Desetiletá Emily byla o pouhých osmnáct měsíců mladší, její chování však Sarah připadalo, jako by je dělila snad celá dekáda.

„Pomůžu ti, drahoušku.“ Velká pihovatá ruka se chopila kufru, a když Sarah zvedla oči, spatřila usmívající se tvář své kmotry Cordelie. Slunce bylo stále vysoko a kmotra ho měla za zády, takže její tmavé vlasy, nyní prokvetlé stříbřitě šedými pramínky, vypadaly jako svatozář. Cordelia, vzdálená sestřenice její otce, patřila pouze a jenom jí. Nebyla zároveň Emilyinou kmotrou, takže se o ni Sarah – na rozdíl od všeho ostatního – nemusela se sestrou dělit. A věděla, jak moc ji bezdětná Cordelia zbožňuje.

Jednou Sarah zaslechla, jak maminka vypráví nějaké své kamarádce, že Cordelia kdysi vykonávala důležitou práci a cestovala po celém světě. Poté zdědila tenhle obrovský

starý dům, který byl zčásti středověkým klášterem a zčásti georgiánským sídlem, a teď v tom osamoceném skvostu žila. Pozemky patřící k domu se táhly až ke třem úzkým mostům a k místu, kde se stékaly dvě řeky. Tatínek jí vysvětloval, že právě proto se zdejší město jmenuje Thetford, jakmile však začal s historickým výkladem, Sarah ho přestala vnímat. Podobné lekce si mohl nechat pro své studenty na univerzitě, kde učil.

Pro ni a Emily bylo podstatné jen to, že celý srpen, kdy měl tatínek dovolenou, trávily každoročně se svými rodiči v Barnhamcross Hall. Měly tady přístup k rozlehlým zahradám a k divoké přírodě za nimi, jež sahala až k řece. A letos táta přivezl v autě starou pneumatiku a řekl, že z ní udělá houpačku, na které budou moct létat nad vodou. Maminka už předem rozhodla, že Emily si na ní smí hrát jedině v přítomnosti některého z dospělých, ale Sarah bylo už jedenáct, vlastně skoro dvanáct, takže se na ní mohla houpat, kdykoli se jí zachtělo. Ne že by se jí někdy poštěstilo být na ní sama, její sestra ji totiž pronásledovala doslova na každém kroku.

„Jsem ráda, že nám vydrželo hezké počasí a můžeme si to tady pořádně užít.“ Maminka si nasadila obrovské sluneční brýle a naznačila polibek kdesi poblíž Cordeliiny tváře. Tatínek vzal zbytek zavazadel a všichni se nahrnuli dovnitř. Chladivý interiér domu ostře kontrastoval s jasným slunečním svitem venku.

Sarah s Emily začaly okamžitě hopsat po prostorné vstupní hale se strohými stěnami ze světlých pískovcových kvádrů, jež se vypínaly až k dřevěným trámům krovu vysoko nad jejich hlavami. Tato hala původně tvořila hlavní loď kaple – další lekce dějepisu od tatínka. V podlaze byly dosud vsazené kameny věnované dvěma abatyším a Sarah, navzdory svému radostnému tanci, je opatrně přeskakovala, neboť měla strach, že kdyby na ně šlápla, přineslo by to smůlu. Emily podobné obavy nesdílela a bylo jí víceméně jedno, kam skočí.

Dospělí zmizeli v zadní části domu, kde se nacházely georgiánské pokoje s vysokými stropy. Maminka nesla tašku, v níž cinkaly lahve; jejich dovolená začínala jako obvykle. Rodiče budou celé dny a večery trávit popíjením vína, zatímco Cordelia se postará o to, aby Sarah a Emily dostaly pravidelně najíst. Čímž veškerý dohled dospělých skončí.

Sarah, s Emily v patách, nesla kufry po úzkém schodišti v zadní části haly a pak nekonečnými chodbami do pokoje, v němž vždycky bydlely. Nacházel se v bývalé klášterní části budovy, ale díky slunečnímu světlu, které sem pronikalo dvěma vysokými klenutými gotickými okny s kamennými sloupky a vitrážemi, nepůsobil ponuře. Sluneční paprsky proudící do pokoje osvětlovaly částečky prachu, který dívky svým bouřlivým příchodem rozvířily.

Na dvou důvěrně známých litinových postelích ležely nové žluté přikrývky. Vypadaly dospěleji než ty s disneyovskými motivy, které tu měly dřív, a oživovaly dubové obložení stěny za postelemi.

Jakmile Emily zjistila, že je nepřivítali Mickey a Minnie, našpulila zklamaně rty a okamžitě běžela zpátky dolů, aby si vyžádala původní přikrývky. Sarah začala vybalovat své oblečení do vysoké komody, kterou vždy používala. Moc se s tím nepárala, naházela tam své věci bez ladu a skladu. Na komodě pořád ležela sbírka předmětů, které loni objevila na zahradě.

Přešla k oknu, aby se pokochala nádherným výhledem na upravené trávníky táhnoucí se do dáli. Pečoval o ně Cordeliin zahradník Pete, který byl kmotře stále k ruce. Růže vysázené na šesti velkých záhonech hrály všemi odstíny bílé, krémové a žluté. Sarah věděla, jak nádherně voní. Jejich jemná vůně se linula po celé zahradě. Z místa, kde stála, viděla také houpací síť, zastíněnou větvemi dvou jeřábů, mezi nimiž byla zavěšená. V duchu si vybavila knížky, které si vypůjčila v knihovně a přivezla s sebou. Čekalo ji sluncem prohřáté, blažené léto plné radosti. Po tváři se jí rozlil široký úsměv.

Později, přesně jak očekávala, se večer zvrhl v alkoholický dýchánek. Její rodiče popíjeli, dokud skoro neodpadli. Jakmile zašlo slunce a po trávníku se rozprostřely dlouhé stíny, Cordelia obě dívky nahnala do postele. Když poté Sarah ležela, poslouchala sovu, jež tiše houkala kdesi v lese, a pravidelné oddechování spící Emily. Napadlo ji, že dokonalejší už to být nemůže. Měla pocit, že se vrátila domů.

KAPITOLA 5

1571

Po svatbě jsme s Philipem zůstali ještě pět dní na Arundelu a potom jsme na koních vyrazili do sídla Howardů, které se nacházelo těsně za hradbami Londýna. Cesta ze Sussexu, dlouhá spoustu mil, byla nesmírně náročná. Vzhledem k tomu, že já ani Kate jsme nebyly zrovna zdatné jezdkyně, jsme postupovali volnějším tempem, ale já za to necítila žádnou vděčnost. Den po svatbě jsem se musela rozloučit se svými sestrami a babičkou, které se vydaly zpět do Norfolku. Celým svým srdcem jsem si přála jet s nimi na známé místo, jež sice skrývalo bolestivé vzpomínky, ale zároveň bylo plné lásky. Pochybovala jsem, že něco takového naleznu ve svém novém domově. Většinu cesty, během níž jsme nocovali v různých domech, patřících přátelům mého tchána, kde jsme s Kate měly k dispozici vždy vlastní pokoj, jsem měla zastřenou závojem slz. Philip se za tu dobu, co jsme spolu strávili, ukázal jako vtipný a zábavný společník. Jel ochotně po mém boku, místo aby cválal vpředu se svým otcem, a snažil se mě rozptýlit tím, že mi ukazoval jeleny a jestřáby, obývající zvlněné kopce Surrey Hills. Ani jeho upřímná snaha mě však nedokázala vytrhnout z mého zoufalství.

Jakmile jsme konečně dorazili do Londýna, navzdory své pochmurné náladě jsem se narovnala v sedle. Ruch tohoto

velkého města upoutal mou pozornost. Hodně jsem toho o něm četla v novinových letácích, a i přes své trápení jsem cítila záchvěv vzrušení, že ho teď vidím na vlastní oči.

Když jsme přejížděli přes London Bridge, vysoké budovy podél něj doslova vytlačovaly světlo. Pohlédla jsem dolů na vířící kalnou vodu řeky Temže a okamžitě mě zarazil ten obrovský rozdíl oproti průzračným řekám u nás doma, kde člověk mohl v klidu sedět a poslouchat šumění vody tančící přes kameny a zachycující okolní stébla trávy. Ticho přerušovaly jen rozzlobené skřeky kachen a hus, které hnízdily poblíž mělčin, a často se naskytl pohled na volavku, nehybně čekající na mihnutí ryby.

Tady mě ohromily davy lidí, kteří se věnovali svým každodenním záležitostem. Vrhali se před mého koně, který sebou vyplašeně cukal ze strany na stranu, a já jsem měla co dělat, abych ho udržela pod kontrolou. Bylo to úplně jiné, než jsem si představovala. Philip křikl na svého otce, který jel vpředu a snažil se nám prorazit cestu davem, a ten vyslal mladého člena doprovodné stráže, aby mi pomohl. Luke – tak se ten mladík jmenoval – rychle přispěchal, uchopil mého koně za uzdu a dál jej vedl.

Křik pouličních prodavačů a zápach, v němž se teplé jídlo mísilo s výkaly a špinavou vodou pod námi, byl nesnesitelný, jelikož lidé do rychle tekoucí řeky odhazovali, co se dalo. Vzduch byl tak těžký, že jsem málem omdlela. Na chvíli jsem zavřela oči a když jsem je znovu otevřela, byli jsme už skoro na druhém konci mostu. Vtom můj zrak zachytil cosi na hradbách – vysoké kůly, které se lehce kývaly ve větru. Na jejich koncích se matně leskly černé dehtovité koule. Teprve když jsme se dostali na jejich úroveň a já spatřila bíle zářící zuby v křečovitě stažených šklebech, pochopila jsem, že se jedná o hlavy popravených zrádců. Zvedl se mi žaludek. Okamžitě jsem sklopila oči a zírala na své prsty zabořené v koňské hřívě, dokud jsme neprojeli branou a neocitli se za městskými hradbami.

Když jsme projížděli ulicí Gracechurch, lemovanou řadou kostelů, několik zvonů právě poněkud nesourodě odbíjelo čas. Odpoledne se už přehouplo do druhé půlky. Jelikož vévoda rozhodl, že se nebudeme nikde stavovat na oběd, začínalo mi kručet v břiše. Od našeho posledního jídla uplynulo už mnoho hodin. Široká ulice, která se podle Lukeových slov jmenovala Cheapside, byla lemována stánky nabízejícími nejrůznější druhy jídla a já vdechovala vůni teplého chleba, koláčů a pečeného masa. Aspoň pro tentokrát jsem byla vděčná, že díky postavení vévody nám jídlo naservírují hned po příjezdu do cíle. Upřímně jsem doufala, že to už nebude daleko.

Po dalších třiceti minutách jízdy, kdy město pozvolna vystřídala zelená pole, jež mi připomínala Norfolk, jsme konečně dorazili. Howard House byl dříve známý jako Charterhouse. Jednalo se o další církevní budovu, která po reformaci připadla vévodovi. Zdálo se, že má ve zvyku získávat majetek díky neštěstí jiných.

Impozantní zastřešený vchod vedl do velké síně s obrovským pískovcovým krbem a stěnami s dřevěným táflováním. Můj tchán se s chutí pochlubil velkou zástěnou, zdobenou stylovými motivy, kterou zde nedávno nechal umístit. Byly na ní vyryté jeho iniciály – jako by sem snad mohl zavítat někdo, kdo neví, jaká význačná osoba tady bydlí. Philip se nemohl dočkat, až mi ukáže můj nový domov, já se však po naší vyčerpávající cestě omluvila a řekla mu, že to necháme na jindy. Teď jsem chtěla zamířit rovnou do svých komnat.

Philip si mě vzal stranou. „Řekl jsem otci, že tady musíš mít vlastní pokoje," poznamenal. „Jsi ještě příliš mladá na to, abys sdílela manželské lože, a já nedopustím, aby tě k tomu někdo nutil. Máme před sebou spoustu let a já brzy odjedu do Cambridge. Můžeme se pak pomalu poznávat během mých návštěv."

Na okamžik jsem opřela hlavu o měkký samet jeho kabátce. Tak strašně se odlišoval od svého zrůdného otce. Vzpomněla

jsem si na svou přísahu, že pomstím Georgeovu smrt, a pocítila jsem náhlý záchvěv viny. Možná tím nechtěně zničím i Philipa, udělám ale všechno pro to, aby se tak nestalo.

„Děkuji," zašeptala jsem. Usmál se a přikývl.

„Nemůžu ti ovšem slíbit, že tvoje komnaty budou prostorné," podotkl. „Poslal jsem Gilbertovi zprávu, aby je připravil, ale vybíral je on. Možná se budeš se svou komornou mačkat v jedné z těch stísněných mnišských cel, co tu zůstaly."

Cítila jsem, jak mu hrudník duní smíchem. Ustoupila jsem o krok dozadu a plácla ho dlaní do hrudi.

„V tom případě zařídím, aby mi je vyměnily za tvoje komnaty, hned jak vyrazíš na cestu do Cambridge," odpověděla jsem. Přitom jsem nedokázala potlačit úsměv, který mi cukal v koutcích úst.

„Kdybys nebyla spokojená, dej mi vědět," řekl. „Nebo si promluv s mojí babičkou, lady Frances. Působí povýšeně, protože coby vdova po vévodovi má významné postavení, ale je upřímná a laskavá. Postará se o to, abys tady měla vše, co budeš potřebovat." Jemně mě políbil na tvář a pak se vytratil do útrob budovy, kde ho pohltila temná chodba. Pocítila jsem záchvěv zklamání, že s ním před jeho odjezdem nejspíš nestrávím moc času.

Jeho varování se ukázalo opodstatněné. Moje pokoje byly skutečně malé. Z ložnice jsem měla výhled na nádvoří a vchod do budovy, zatímco okno v salonku směřovalo ke starým křížovým chodbám. Byl to příjemný výhled, ale ne takový, na jaký jsem byla zvyklá. Znovu mě zaplavila vlna stesku po domově, jejíž intenzita mi doslova vyrazila dech. Sevřela jsem ruce v pěst, až se mi nehty zaryly do měkké kůže dlaní. Řekla jsem si, že takhle už dál přemýšlet nemůžu. Přijmu vše, co mi tenhle nový život nabízí. Bylo načase využít to, co ve mně dřímalo. V Barnhamcross Hall všichni věděli a často i nelibě nesli, jak jsem tvrdohlavá a jak

se snažím za každou cenu naplnit své touhy. Teď tuhle vlastnost využiju k tomu, co musím udělat.

„No, všechno je tady úplně jiné," obrátila jsem se ke Kate, chytila ji za ruce a zatočila se s ní kolem dokola. „Jaký nový život nás tu asi čeká? Máme teď k dispozici celičký Londýn, celé to obrovské město."

„Připadá mi tak velké a nepřátelské." Kate začaly klesat koutky úst, jenže já nechtěla dopustit, aby její nervozita zkalila mé nadšení.

„Máš tady přece mě. Já jsem tvoje přítelkyně," připomněla jsem jí. I když jsem v duchu souhlasila, že to tu zatím nepůsobí zrovna útulně. Byla jsem si jistá, že se to brzy změní, jakmile si v našem novém domově vybojuju své místo.

Během několika minut po našem příjezdu, kdy vévodův majordomus Gilbert pořád ještě stál před domem a pokřikoval na sloužící, kteří dovnitř tahali zavazadla a nábytek, jež jsme si s sebou přivezli, zaklepala na dveře mladá služebná. Se sklopenýma očima nesla misku s teplou vodou provoněnou snítkami sušeného rozmarýnu. Spolu s kusem plátna na utření ji položila na prádelník před jedním z oken.

„Paní, mám se vás zeptat, zda nechcete něco k snědku?" Její hlas byl sotva slyšitelný. Chtěla jsem, aby služebnictvo vědělo, že nejsem tak vznešená ani tak hrubá jako můj tchán.

„Děkuji," odvětila jsem. „Já ani Kate jsme od rána nic nejedly, takže bychom si opravdu rády daly nějaké jídlo a k tomu džbán piva, prosím." Mladá dívka přikývla a vyběhla z místnosti.

Opláchla jsem si obličej i ruce svěže vonící vodou, a pak jsem vybídla Kate, aby udělala totéž, dokud je voda teplá. Obě jsme byly po cestě špinavé a naše šaty potřebovaly očistit od prachu, který se na nich nahromadil. Než jsme opustily Arundel, trvala jsem na tom, aby Kate patřičně oblékli. Byla sice služebná, ale na vévodu by určitě nevrhalo dobré světlo, kdyby někdo z jeho personálu chodil nevhodně oblečený. Naštěstí ochotně souhlasil – dojem, který budil, pro něj

znamenal vše. Kate tedy dostala nové spodničky, šaty a jezdecký oděv.

I já jsem získala spoustu nového oblečení, na které jsem dosud nebyla zvyklá. Dříve jsem vlastnila pouze čtvery šaty, z nichž jedny smuteční byly z černého damašku. Nyní mi ovšem vévodovi krejčí ušili dalších šest rób, včetně té svatební, a k tomu několik párů nových rukávců, hedvábných punčoch a jemných spodniček. Dokonce i moje staré boty mi vyměnili za botky z nejjemnější kůže a obdržela jsem také sametové pantoflíčky na doma a rukavice z jehněčí kůže, kdybych chtěla jezdit na koni. Upřímně řečeno, nedovedla jsem si představit, že by mě někdo ještě někdy dostal do sedla. Škoda, že vévodu po celé roky vůbec nenapadlo vybavit mě a mé sestry lepšími a teplejšími šaty, které by nás ochránily před chladem našeho norfolkského domova.

Mladá služebná se znovu objevila a spolu s ní ještě dvě další. Všechny nesly podnosy s jídlem a džbány s pivem. Položily je na stůl, potom se uklonily a zase zmizely. Vše se odehrálo v naprosté tichosti.

„Díkybohu," hlesla Kate a odložila na postel svršky, jež držela v ruce. „Nachystám ti jídlo." Přešla k podnosům, nalila pivo a podala mi ho.

„Prosím, Kate, když jsme tu samy, chovej se jako v Norfolku," požádala jsem ji. „Nemusíš mě obskakovat jako ostatní sloužící. Ano, jsi moje komorná, ale především jsi moje přítelkyně. Pojď, nabereme si jídlo a pak se společně najíme." Vzala jsem lžíci a naložila si na prkénko kousek pečené husy a telecí maso. Přidala jsem k tomu krajíc bílého pšeničného chleba, který byl mnohem jemnější než hrubý tmavý chléb, na který jsme byly zvyklé. Byla tam i miska s pokrmem z fialových mrkví a artyčoků v lesklé pikantní omáčce a malý hrníček se dvěma uchy s horkým šafránovým nápojem, oslazeným medem. Když jsme se s Kate pustily do jídla, moje úzkost na pár minut ustoupila. Já však věděla, že jde pouze o chvilkové uklidnění. V Londýně mě

čekal důležitý úkol. Bude nebezpečný, nejspíš i život ohrožující, ale já necouvnu. Dala jsem si slib. A své sliby vždy plním. Můj tchán neměl o mých plánech tušení a nedozví se o nich, dokud nebude příliš pozdě – dokud jeho dny nebudou sečteny. Teprve pak pozná, co mě přimělo k odplatě.

KAPITOLA 6

2025

Když Sarah nesla svůj kufr a batoh do domu, Amanda na ni už čekala v hale. „Cordelia mě požádala, abych ti vyvětrala pokoj, hned jak zalepila svůj dopis," vykládala, zatímco kráčela ke schodišti. „Tak moc věřila, že přijedeš."

„V tom případě byla daleko předvídavější než já. Až do dnešního rána jsem totiž nedokázala s jistotou říct, jestli opravdu dorazím," přiznala Sarah.

Schody se nacházely v zadní části haly. Kdysi vedly k dormitáři a soukromé komnatě abatyše, nyní ke Cordeliině ložnici. Nikoho nikdy nenapadlo přemístit je na nějaké vhodnější místo, takže zůstaly tam, kde bývaly vždycky.

Po zdolání schodů následovala Sarah Amandu přes mezipatro a další schodiště po známých chodbách. Už zapomněla, jak jsou schody strmé – nebo jí teď možná jen tak připadaly, protože byla starší. Chodby lemovaly stále tytéž ponuré portréty upjatých osob, které zde žily před mnoha staletími. Srdce jí začalo bušit. Bože, prosím, ať mě neubytuje v tom samém pokoji. Viděla před sebou zavřené dveře, za nimiž číhala minulost, připravená vtáhnout ji zpět do onoho osudného léta a zachvátit ji hrůzou, která v ní trvale dřímala a čekala na jakoukoli příležitost, aby se znovu vynořila.

„Cordelia trvala na tom, abys dostala její starý pokoj." Amanda otevřela dveře po své levici a vešla dovnitř. Sarah

pomalu vydechla a vstoupila do pokoje, v němž byla dosud jen párkrát. Děti do něj totiž neměly přístup.

„Její pokoj?“ zeptala se. „A kde teď spí ona?“

„Schody jsou pro ni už příliš náročné, tak jsme jí zařídili ložnici dole v jídelně a starou šatnu vedle kuchyně jsme přestavěli na koupelnu s bezbariérovým sprchovým koutem. Je to mnohem praktičtější a já jsem ráda, že nemusím pořád chodit nahoru a dolů.“ Uchechtla se. „Ale ty máš mladé nohy, takže to pro tebe bude hračka. Večeře se podává v salonu. Možná sis všimla, že tam teď stojí malý jídelní stůl. Obvykle jíme společně, je to jednodušší. A kdybys cokoli potřebovala, dej mi vědět.“

„Děkuju,“ usmála se Sarah, „jsi hrozně hodná, žes to tady pro mě všechno připravila, neměla sis s tím dělat starosti. Ale moc si toho vážím.“

„Nesmysl. Cordelia říká, že tu strávíš několik týdnů, takže budeš potřebovat nějaké příjemné místo, kam se uchýlíš, když budeš chtít být sama. Určitě není snadné se sem vrátit. Cordelia mi krátce povyprávěla, co se stalo, když jsi byla malá. Žila jsem ve vesnici a nějaké zvěsti se ke mně pochopitelně donesly, ale nic víc jsem nevěděla.“

„Ne, to není,“ přitakala Sarah. „Pořád si nejsem jistá, jestli jsem se rozhodla správně, ale chci kmotře pomoct, takže jsem tady. Byla ke mně velmi laskavá, když jsem byla malá a potřebovala ji. A teď potřebuje ona mě. Netuším, jak dlouho mi práce pro Cordelii potrvá. Musím své nepříjemné myšlenky odsunout stranou a udělat to, o co mě požádala.“ Sarah nedodala, že Cordelia kdysi byla jedinou osobou, která jí dokázala projevit lásku. Uvědomila si, že neměla jejich vztah nechat takhle vyhasnout.

Jakmile Amanda odešla, Sarah přistoupila k oknu a zadívala se dolů do zahrady. Okno bylo částečně zakryté břečťanem, kterého si všimla hned po příjezdu.

Až na malý kousek trávníku, byla zahrada téměř celá zarostlá. Pamatovala si, že pozemek patřící k domu byl rozlehlý.

Otočila se a rozhlédla se po pokoji. Kvůli břečťanu a nízkému stropu působil potemněle. Okna po obvodu zdobily vitráže, podobné těm v hale v přízemí. Sarah doufala, že se pořád dají otevřít, aby se mohla vrhnout na přebytečné listí a odstranit ho.

Stěny pokrývala stará vápenná omítka. Kdysi byly natřené žlutou barvou, ale nyní už vybledly a měly okrový odstín. Sarah přejela prsty po jedné ze stěn a pohlédla na jemnou vrstvu prachu, která se na nich usadila. Dům i zahrada potřebovaly pořádně opravit, a pokud Cordelia dosáhne svého, brzy za to ponese odpovědnost Sarah.

Strávila tady tolik idylických letních prázdnin. Naklonila hlavu na stranu a na okamžik se jí zdálo, že slyší veselý výskot dětí pobíhajících po zahradě. Stavěly si skrýše, hrály na schovávanou, během dlouhých horkých dní se často spálily do ruda a do domu se vracely, až když jim zapadající slunce naznačilo, že je čas na večeři. Její rodiče málokdy mysleli na opalovací krém, pomyslela si s lítostí.

A houpaly se nad řekou. Onoho léta jejich otec věnoval část odpoledne tomu, že dával dohromady ten svůj výmysl z lana a pneumatiky. Záměrně vybral místo, kde byla voda dostatečně hluboká, aby se dívky při dopadu nezranily, ale zároveň natolik mělká, aby se v ní dalo stát. Trávily tam se sestrou téměř každé odpoledne; to léto patřilo k nejteplejším v historii, jeden extrémně horký den střídal druhý. Vzduch tehdy působil nehybně, jako by se zatajeným dechem čekal na to, co mělo přijít.

Ačkoli si Sarah přísahala, že se sem nikdy nevrátí, byla teď tady. Rozhodně netoužila Barnhamcross Hall vlastnit – ta představa se jí doslova příčila. Pokud nedokáže Cordelii přesvědčit, při první příležitosti ho prodá. Od toho posledního léta platila den co den opravdu vysokou cenu a nepotřebovala, aby jí něco stále připomínalo, co se tehdy stalo.

* * *

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Tajemství hraběnky Anny**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.